

Estelle Maskame

In het diepe

Vertaald door Els van Son

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Dare to fall*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Black & White Publishing, 2017

© Estelle Maskame, 2017

© Vertaling uit het Engels door Els van Son, 2017

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017

© Omslagontwerp: Leo Nickolls

© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto auteur: © Alison Miller

ISBN 978 90 488 4257 5

ISBN 978 90 488 4258 2 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor jou, mam, mijn beste vriendin, mijn alles. Hou van je!

Ik heb nooit begrepen waarom maandag de ergste dag van de week wordt genoemd. Daar ben ik het absoluut niet mee eens. Zondagen zijn het ergst. Die hebben iets rustigs en vredigs, waar ik echt een hekel aan heb gekregen. Misschien komt het doordat het halve dorp 's morgens naar de kerk gaat, terwijl de andere helft een poging doet een stoofschotel te maken, het opgeeft en later een afhaalmaaltijd bestelt. Dat is bij mij thuis tenminste meestal het geval. Of misschien komt het doordat de helft van de kinderen van onze school thuiszit om op het laatste moment nog al hun huiswerk af te krijgen dat ze tot dan toe hebben uitgesteld, en de andere helft de hele dag in de Dairy Queen hangt omdat je hier nergens anders naartoe kunt. Wij horen bij die laatste helft.

‘Wil je er nog een?’

Tot nu toe had ik niet in de gaten dat ik zat te suffen. Moeizaam stop ik met staren naar het tafelblad, kijk knipperend met mijn ogen op naar Holden en kom een beetje overeind uit mijn onderuitgezakte houding. Ik had niet eens gemerkt dat hij was opgestaan. ‘Wat?’

Holden kijkt op me neer en knikt naar wat er nog over is van mijn ijskoffie. Nog maar een klein slokje. ‘Wil je er nog een?’ herhaalt hij.

‘O,’ zeg ik. ‘Nee, dank je. Ik hoef niks meer.’

Als hij zich omdraait en naar de toonbank loopt om misschien wel voor de vijfde keer vanavond iets te bestellen, wrijf ik met mijn hand over mijn gezicht, en pas als het al het te laat is schiet me te

binnen dat ik twee dikke lagen mascara op heb. Ik vloek zachtjes, pak mijn telefoon van het tafeltje en open de camera. Mijn ogen zijn omringd door zwarte vegen. Ik pak een servetje en doe mijn best om de zooi die ik ervan heb gemaakt weg te vegen, maar het wordt er alleen maar erger van.

Will lacht hardop en ik werp hem een boze blik toe vanaf mijn kant van het tafeltje. Hij zit te kauwen op het rietje van zijn chocoladeshake, maar duikt snel weg als ik mijn servetje tot een bal knijp en naar zijn kop smijt. ‘Het lijkt wel of je een enorme kater hebt,’ zegt hij als hij weer rechtop zit en zijn haar uit zijn ogen schudt. Ik weet niet meer wanneer hij voor het laatst naar de kapper is geweest, maar het wordt hoog tijd.

‘Ik ben gewoon moe.’ Ik zucht en richt mijn aandacht op alle troep die zich op ons tafeltje heeft verzameld. Het enige wat we doen op zondagen, is eten en drinken, alleen maar omdat er verder niks te doen is in dit dorp. Er staan minstens zes lege bekers, waarvan er drie van mij zijn, de meeste voedselverpakkingen zijn van Holden en de ijsbekertjes van Will.

‘Heb je gezien wie hier ook is?’ vraagt Will op gedempte toon. Hij buigt zijn hoofd, leunt een beetje naar me toe over het tafeltje en werpt onopvallend een veelzeggende blik over mijn schouder. ‘Ik geloof dat dit de eerste keer is dat ik haar ergens buiten school zie.’

Langzaam verschuif ik op de bank en ik kijk snel even achterom. Ik zie haar onmiddellijk: Daniëlle Hunter.

Ze zit aan een tafeltje vlak bij de deur met haar handen om een beker gevouwen, haar zwarte haar valt als een gordijn voor haar ogen. Ze is met drie andere meisjes, die druk in gesprek zijn, maar Daniëlle staart zonder iets te zien naar de tafel alsof ze zich totaal niet bewust is van haar omgeving. Terwijl ik haar vanaf de andere kant van de hamburgertent bestudeer, voel ik een brok in mijn keel. Het verrast me dat ik haar hier zie. Ze gaat zelden ergens naartoe. Niemand ziet Daniëlle Hunter tegenwoordig behalve op school.

‘Goh,’ mompel ik als ik me weer naar Will omdraai, ‘dat is nieuw.’ Ik werp nog een snelle blik op Daniëlle en voel me onge-
woon nerveus. Ik heb haar al heel lang niet gesproken, dus hoop ik
vurig dat ze me niet ziet, maar het valt me op hoe eenzaam ze lijkt.

Pas als Holden zich met nóg een burger – zijn derde die avond –
naast me op de bank laat glijden, richt ik mijn aandacht op iets an-
ders. Het rugbyteam heeft gisteren de wedstrijd tegen Pine Creek
verloren, dus baalt hij van zijn eigen spel en is hij erg prikkelbaar.
Will en ik hebben afgesproken het er niet over te hebben. ‘De
laatste, dat zweer ik,’ zegt Holden voor hij een enorme hap neemt
en ik werp hem een walgende zijdelingse blik toe.

‘Ja hoor,’ zegt Will sarcastisch. Volgens mij vindt hij het leuk om
Holden een beetje af te zeiken, maar hij wordt nooit echt gemeen
en ik vind het altijd wel grappig als hij dat doet. Hij leunt naar ach-
teren tegen het raam, sluit zijn ogen en draait zijn hoofd van ons af.

Ik pak mijn telefoon om te kijken hoe laat het is, terwijl Will een
beetje zit te doezelen en Holden die smerige burger naar binnen
schrokt. Het is net halftien geweest en de manager zal zo wel langs
alle tafeltjes gaan om iedereen eruit te schoppen, zodat ze kunnen
sluiten. Ik geef Holden een por met mijn elleboog. ‘Laat me er even
langs.’ Met zijn burger stevig in zijn hand geklemd schuift hij zijn
benen met tegenzin iets opzij, zodat ik er net door kan. Met een
zucht geef ik een goedmoedig klapje op zijn bovenarm. ‘En zit
jezelf niet zo op te vreten,’ zeg ik, waarmee ik de afspraak tussen
Will en mij verbreek. Het rugbyseizoen is pas net begonnen; ik
moet er niet aan denken dat Holden de komende maanden elke
keer als zijn team verliest zo zit te chagrijnen. Tijdens het seizoen
is hij altijd snel geïrriteerd, maar dit jaar lijkt het nog erger dan
anders. Hij heeft de hele avond nauwelijks een woord gezegd. ‘Je
speelt vrijdag toch tegen Broomfield? Dat winnen jullie geheid!’
verzekert ik hem terwijl ik me langs hem heen wring.

Holden haalt zijn schouders op. Hij glimlacht zuinigjes naar me.
‘Dat zien we dan wel,’ zegt hij.

‘En ik zie dat je je nog steeds zit op te vreten,’ zeg ik en ik werp hem een geërgerde blik toe.

Will zucht diep en opent één oog, hoewel hij verder geen vin verroert. ‘Broomfield is nou niet bepaald goed, toch? Dan lukt het je misschien wél om een keer een pass te vangen.’ Hij grinnikt en laat zijn oog weer dichtzakken.

Holden grijpt de gelegenheid aan om zijn tot prop verkreukelde hamburgerwikkel naar hem te gooien, die midden op zijn voorhoofd belandt. ‘Vang deze maar, klootzak!’ zegt hij grijnzend.

Idioten.

Terwijl ze achter me zitten te dollen, loop ik naar de wc’s. Nu het bijna tien uur is, wordt het hier steeds leger, hoewel er nog steeds een paar mensen van school rondhangen. Als de manager ons eruit gooit, is de avond afgelopen, dan kunnen we alleen nog maar terug naar huis. Ik glimlach kort naar Jess Lopez en zeg ‘hoi’ als ik langs haar tafeltje kom, maar ze is met een paar meiden die ik niet goed ken, dus blijf ik niet staan voor een praatje.

Ik loop door naar de wc’s en sluit me op in een van de benauwde hokjes. Als ik op het toilet zit, berust ik in het feit dat de zondag bijna voorbij is en stuur mijn vader een berichtje om te zeggen dat ik binnen een uur thuis ben. Als ik het slot even later opendraai, laat ik mijn telefoon in de achterzak van mijn spijkerbroek glijden en duw de deur met een zwaai open. Mijn hart slaat over als ik opkijk en iemand roerloos voor de wasbakken zie staan. Ik heb niemand horen binnenkomen en zodra ik besef dat het Daniëlle Hunter is, sta ik even aan de grond genageld. Daniëlle staat met haar rug naar me toe, maar haar ogen kijken me aan in de spiegel.

Ik heb sinds vorig jaar niet meer dan een paar woorden tegen Daniëlle gezegd. Ik heb haar nauwelijks gezien en als ik haar zag, wist ik niet wat ik moest zeggen of doen. Dus zei ik maar helemaal niks. Wat moet je zeggen tegen iemand die rouwt om de dood van haar ouders? Ik weet het niet. Niemand weet het.

Maar nu kan ik niet gewoon mijn ogen neerslaan en doorlopen,

zoals ik anders doe. Plotseling ben ik me er heel erg van bewust hoe klein het hier is en dat ze naar me kijkt met haar blauwe ogen, die nu zo'n sterk contrast vormen met haar nieuwe inktzwarte haar dat het er een beetje vreemd uitziet. Haar gezicht vertoont geen enkele emotie, de blik in haar ogen is leeg. Ik slik moeizaam en schuif langs haar heen naar de wasbak die het verst bij haar vandaan is. Ik draai de kraan open en staar als een robot naar het water dat over mijn handen stroomt. Moet ik iets zeggen? Ik weet dat ik dat moet doen, maar ik weet niet wat en ik weet niet hoe. Mijn wangen voelen warm van de stress terwijl ik het me afvraag of het nu wel of niet het juiste moment is om eindelijk iets tegen haar te zeggen. Dat heb ik altijd gewild, iets tegen haar zeggen, maar het is me nooit gelukt.

Ik kijk weer naar Daniëlle in de spiegel en zie dat ze nog steeds naar me kijkt. Ik doe het! Ik ga iets zeggen en dat doe ik nu, meteen, zonder er te veel over na te denken! Met alle moed die ik kan verzamelen, dwing ik mezelf Daniëlle rechtstreeks aan te kijken. Ik forceer een glimlach die er normaal en oprecht uit moet zien, maar ik doe te hard mijn best – en zie dat ze dat doorheeft. 'Hoi, Danie,' zeg ik. Alleen al het uitspreken van haar naam bezorgt me kippenvel. 'Het is echt fijn om je hier te zien.'

Daniëlle knijpt haar ogen tot spleetjes en kijkt me aan; mijn glimlach sterft langzaam weg omdat ik weet dat ze ziet hoe ik me werkelijk voel. Ik kijk naar haar zoals de meeste mensen naar haar kijken: vol medelijden. Ondanks een zweem van verbazing in haar ogen omdat ik iets tegen haar heb gezegd, zegt ze niets terug. De frons tussen haar wenkbrauwen trilt niet eens als ze zich weer naar haar spiegelbeeld keert en haar handen op de rand van de wasbak drukt.

Dat ze zwijgt, is erger dan elke andere reactie, ik word er heel onzeker van en weet niet wat ik nu verder moet. Ik heb gedaan wat ik vond dat ik moest doen – haar zeggen dat ik het fijn vind om haar hier te zien. Dat is wat er van me wordt verwacht, lijkt me,

maar ze schijnt het niet te waarderen. Haar gezichtsuitdrukking is zo nietszeggend, zo leeg. Er valt helemaal niets uit af te lezen.

Het is een afgrijselijk jaar geweest voor de Hunters, en heel Windsor weet dat. Ik heb gezien hoe drastisch Daniëlle is veranderd, hoe gebroken ze was, hoeveel impact de dood van haar ouders op haar heeft. Ik herinner me haar toen haar haren drie keer zo lang waren als nu en het in blonde lokken over haar rug danste, ze altijd blozende wangen had en bekendstond om de hardste lach van de hele school. Ze is niet hetzelfde meisje als een jaar geleden, maar dat is niet zo gek. Niemand is de tragedie vergeten die de Hunters is overkomen en niemand weet hoe om te gaan met degenen die zijn achtergebleven. Ik al helemaal niet.

En wat het nog erger maakt: ik ontloop niet alleen Daniëlle al een jaar, maar ook haar broer, Jaden, de andere helft van de Hunter-tweeling, die nog steeds naar me lacht als hij me ziet. Jaden, bij wie ik niet durf stil te staan om iets tegen hem te zeggen. Jaden, bij wie ik niet meer weet hoe ik me moet gedragen. Jaden, van wie ik vrees dat hij net zoveel is veranderd als zijn zus. Ik kan mezelf er niet toe brengen om bij een van hen in de buurt te komen. Ik kan mijn angst dat ik het verkeerde zeg niet overwinnen. Ik kan niet aanzien hoe verwoestend het verlies voor hen is. Niet dat ik dat niet wil. Mijn god, ik wil niets liever! Maar ik kán het gewoon niet...

Met druipende handen draai ik de kraan dicht en veeg ze snel droog aan mijn spijkerbroek. Haastig werp ik nog een blik naar Daniëlle, hoewel ik haar niet meer echt in de ogen kan kijken. Die lijken zo op die van Jaden. Ze heeft nog niets gezegd en het moment waarop ze dat had kunnen doen, is voorbij, dus weet ik dat ik iets moet zeggen. Ik voel me zenuwachtig bij de gedachte iets over haar tweelingbroer te zeggen, maar ik slik mijn angst in en mompel zachtjes: 'Hoe gaat het met Jaden?'

Ik weet niet hoe het met Jaden gaat omdat ik het nooit heb gevraagd, hoewel ik besef dat ik dat had moeten doen. Ik ben bang voor een ander antwoord dan 'oké' of 'goed'. Daarom wacht ik

met ingehouden adem, mijn wenkbrauwen gefronst uit medeleven.

Daniëlle buigt onmiddellijk haar hoofd en haar pony valt voor haar ogen. ‘Waarom vraag je dat?’ reageert ze zacht en de afwerende toon waarop ze het zegt, maakt me nog verder van streek. ‘Dat kan je toch niks schelen.’

Ik staar haar aan, verbijsterd door haar woorden. Een jaar geleden waren Daniëlle en ik vriendinnen. Ze maakte altijd grapjes dat we technisch gezien zusjes zouden zijn als Jaden en ik zouden trouwen en dat ze altijd een zusje had gewild. Daar heb ik ook altijd van gedroomd, maar ik heb het nooit tegen haar gezegd. ‘Danie...’

‘Want als het je wel iets had kunnen schelen,’ zegt ze terwijl ze zich naar me toe draait, ‘had je dat een jaar geleden gevraagd, toen...’ Haar stem sterft weg, maar ik weet wat ze wilde zeggen. Ze wilde zeggen dat ik als ik iets om hen had gegeven, al een jaar geleden had gevraagd hoe het met hen ging, toen hun ouders omkwamen.

‘Danie...’ Ik schud mijn hoofd en doe een stap naar haar toe. Het allerlaatste wat ik vanavond had verwacht, was een confrontatie met Daniëlle Hunter in de toiletten van de Dairy Queen. ‘Je weet dat het me wél kan schelen.’

‘Dan heb je een rare manier om dat te laten blijken, MacKenzie,’ reageert ze op een iets toegeeflijkere toon. Ze keert zich weer naar de spiegel, strijkt haar pony uit haar ogen en pakt de deurklink. Maar voordat ze weggaat, blijft ze nog even staan. Ze kijkt me aan over haar schouder en mompelt: ‘Ik zeg wel tegen Jaden dat je het vroeg.’

Op dat moment, terwijl ik Danie nastaar en haar woorden in mijn hoofd nagalmen, voel ik me ongelofelijk klein. Ik weet niet waarom dit me verbaast. Ik had echt niet verwacht dat ze net zo tegen me zou doen als vroeger, want ik doe ook niet tegen haar zoals vroeger, maar ik denk dat het dit is waarvoor ik zo bang was en waarom ik zo opzag tegen dit moment. Ik wist vanaf de eerste

seconde dat ik besloot de Hunters te ontlopen dat het nooit meer hetzelfde zou zijn tussen ons. Maar ik had geen keus.

Ik wil niet dat Holden en Will zich afvragen waar ik blijf, dus ik adem diep in, doe de deur open en loop terug naar ons tafeltje. Bijna iedereen is nu weg, maar Danies groepje is er nog, hoewel ze opstaan om te vertrekken. Ik geef Holden een duw zodat hij verder over de bank schuift en ik naast hem kan gaan zitten. Mijn gezicht brandt.

Het moet duidelijk te zien zijn dat ik me ongemakkelijk voel, want Will schiet onmiddellijk rechtop. ‘Wat is er met jou aan de hand?’ vraagt hij.

‘Ik heb Daniëlle net gesproken,’ zeg ik fluisterend. ‘De eerste keer sinds...’ Ik kan het niet hardop zeggen. Ik kijk snel van de een naar de ander en probeer hun reactie te peilen. Holden frons zijn voorhoofd en schuift bij me vandaan, hij leunt tegen het raam en richt zijn aandacht op de parkeerplaats, terwijl Will nieuwsgierig lijkt.

‘Je hebt haar gesproken?’ vraagt hij, blijkbaar om te controleren of hij me goed heeft verstaan.

‘Ik moest wel! Toen ik uit de wc kwam, stond ze recht voor mijn neus!’ Ik zet mijn ellebogen op tafel, verberg mijn gezicht in mijn handen, knijp mijn ogen stijf dicht en laat een zachte kreun ontsnappen. Als ik iets niet had verwacht vanavond, was het Daniëlle Hunter tegenkomen en al helemaal niet dat de wc’s van de Dairy Queen de plek zouden zijn waar ik haar voor het eerst sinds al die tijd weer zou spreken. Had ik maar meer gezegd – of in elk geval iets anders. ‘Ze haat me, ik weet het zeker,’ mompel ik vanachter mijn handen.

‘Tja...’ mompelt Will. Hij zegt het langzaam en ik zie door mijn vingers dat hij er bedachtzaam bij kijkt. Ik til mijn hoofd langzaam op en haal mijn handen weg om hem aan te kijken. ‘Je kunt niet echt van haar verwachten dat ze je niet...’ gaat Will verder. ‘Ik bedoel, ze weet tenslotte niet waaróm je niet meer met haar omgaat.’

‘Daar heeft Kenzie toch niks aan,’ valt Holden uit terwijl hij zijn gezicht met een ruk naar me toe draait. ‘Ja, ze ontloopt haar, maar dat doet zowat iedereen. En ze doet het niet uit wreedheid of zo.’ Hij kijkt me van opzij aan, op zoek naar bevestiging. ‘Soms kun je nou eenmaal niet anders. Toch, Kenzie?’

Ik kan alleen maar knikken.

Voordat Will of Holden nog meer kan zeggen, staat de manager opeens als uit het niets naast ons tafeltje. We worden beleefd verzocht te vertrekken omdat ze willen schoonmaken voordat ze over tien minuten sluiten. Ik kijk om me heen en ik besef dat we nog de enige klanten zijn.

We pakken onze rotzooi van de tafel, gooien die in een vuilnisbak en gaan naar buiten, waar Wills helderrode Jeep Renegade op de parkeerplaats staat. Hij heeft hem die ochtend laten nakijken, dus glimt de auto ons onder de straatlantaarns tegemoet. Holden rolt met zijn ogen terwijl we erheen lopen. Wills ouders zijn nogal rijk, terwijl die van Holden in de schulden zitten. Afgelopen herfst hebben ze zijn auto verkocht, zodat hij nu van Will afhankelijk is, net zoals ik. Hoewel ik soms de auto van mijn moeder mag lenen, maar dat is toch iets anders.

Ik roep: ‘Ik ga voorin!’ klim snel op de passagiersstoel en smijt het portier achter me dicht voordat Holden erover kan ruziën. Zijn boze frons wordt dieper, dus ik steek mijn tong naar hem uit terwijl Will op de bestuurdersplaats glijdt. Mijn hand gaat automatisch naar de verwarming, om die hoger te zetten. Het is september, de herfst is op komst en de avonden beginnen langzaam killer te worden. Holden gaat op de achterbank zitten, maar omdat hij ruim één meter tachtig is, moet hij zelfs in zo’n enorme auto als deze een beetje in elkaar duiken. Ik vind het altijd supergrappig om te zien dat zijn hoofd het dak raakt.

Er is weinig meer te doen in Windsor op zondag om deze tijd. Bijna alles is dicht, de meeste mensen zitten thuis. De nachten worden koud en donker. De volgende dag moet iedereen weer naar

school of naar het werk. Maar we maken nog een klein ritje door het dorp, langs de winkels en fastfoodtentjes in de hoofdstraat en verder naar het open veld aan de rand van Windsor. Dan vraagt Will of het goed is dat hij ons naar huis brengt.

Iets voor elven zet hij mij als eerste af en ik zeg ‘Tot morgen’, omdat Will ons dan weer komt ophalen voor school. Ze vertrekken niet meteen als ik ben uitgestapt, maar wachten tot ik de voordeur openduw en zoals gewoonlijk naar hen zwaai, waarna ze wegrijden en ik Holdens muziek na een tijdje niet meer hoor.

In plaats daarvan hoor ik mijn ouders. Papa’s stem voorname-lijk. Ze maken ruzie op die kalme, behoedzame manier zoals ze dat doen wanneer ze niet echt kwaad zijn, maar meer bezorgd. Een gedempt verschil van mening, iets wat me te bekend voorkomt in dit huis.

Ik schop mijn schoenen uit bij de deur, draai die op het nachtslot en loop over de zachte vloerbedekking in de hal naar de woonkamer, waar de hoogtepunten van de Super Bowl met het geluid zacht over het tv-schermd rollen. Mama zit stijf rechtop op de rand van de bank, haar ogen vermoeid en weggezonden in hun kassen, haar dunne lippen stevig op elkaar geklemd. Ze heeft haar trainingspak aan, haar haar strak naar achteren gebonden en haar make-up al verwijderd – niet ongewoon voor dit tijdstip op een zondag. Papa staat tegenover haar aan de andere kant van de kamer. Op de salontafel tussen hen in staat een leeg wijnglas met een spoor lippenstift langs de rand. Ik weet dat mama een glas chardonnay inschonk voordat ik wegging, uit een fles die ze net geopend had. Ze beloofde dat het haar eerste en laatste glas zou zijn voor vandaag. Maar dat zegt ze altijd alleen maar en papa heeft de lege fles in zijn hand om dat te bewijzen.

‘O! MacKenzie!’ zegt hij terwijl hij zijn adem laat ontsnappen. Alsof ik die fles niet allang heb opgemerkt, verbergt hij hem achter zijn rug. Hij fronst zijn voorhoofd. ‘Ik heb je niet horen binnenkomen.’

Ik werp hem een glimlachje toe maar zeg niets, omdat mijn aandacht naar mijn moeder gaat. Mijn lengte heb ik van mijn vader, maar voor de rest lijkt ik precies op haar. We hebben dezelfde donkerbruine ogen, hoge jukbeenderen en sterke kaaklijn. ‘Ik ga naar bed, mam,’ zeg ik zachtjes terwijl ik op de vloer naast haar neerkniel en haar lief aankijk. Ze is niet dronken. Nee, niet na één fles, dat is tegenwoordig niet genoeg, maar die akelige verstarde grijns op haar gezicht heeft ze alleen als ze een paar glazen op heeft. ‘Misschien moet jij ook gaan?’ opper ik terwijl ik haar hand pak.

Mama staart naar de vloer, roerloos, en slaat dan haar zware oogleden op naar papa – ze kijkt hem aan alsof het zijn fout is, alsof hij die fles heeft opengemaakt. Dan ontspant ze wat, zucht diep en knikt terwijl haar bruine ogen de mijne ontmoeten.

Ik sta op en trek haar mee, onze vingers in elkaar verstrengeld. Haar hand is warm, er zijn een paar nagels afgebroken. Ze doet geen moeite meer om ze netjes te verzorgen. Papa kijkt naar me met een dankbare uitdrukking op zijn gezicht, maar zijn ogen zeggen iets anders. Ze staan vol spijt, bijna schuldig. Ik gebaar met mijn vrije hand dat het goed is en neem mama mee de woonkamer uit en de gang door naar hun slaapkamer. Als ik daar het licht aanknip, bekijk ik knarsetandend de puinhoop: een stapel schone was die op de vloer is gevallen en niet is opgeraapt, het bed dat niet is opgemaakt en de gordijnen die dicht zijn en waarschijnlijk de hele dag niet open zijn geweest. Meestal beschouw ik het als een goede dag als deze kamer wat licht heeft gezien.

Mama gaat op de rand van het bed zitten, maar de waterige glimlach die ze me ter geruststelling toewerpt, vermindert mijn ergernis nauwelijks. ‘Ik heb maar een paar glaasjes gehad,’ zegt ze en ze slaat haar ogen ten hemel. ‘Je vader overdrijft.’

Ik ben het niet met haar eens en ik geloof evenmin dat ze maar een paar glazen op heeft. Maar dat zeg ik niet. Ik begin de kleren van de vloer op te rapen, vouw ze opnieuw op en berg ze weg. Boven op het ladekastje, naast de foto van papa en mij van een

hele tijd geleden, toen hij nog haar had en ik geen voortanden, staat nóg een wijnglas. Leeg, het ligt op z'n kant, een overblijfsel van gisteren.

Ik zuig mijn onderlip tussen mijn tanden, buig mijn hoofd en duw de lade langzaam dicht. Mama is opgestaan en schuifelt achter me rond in de kleine kamer, dus pak ik het glas op en draai me om om naar haar te kijken, terwijl ik het glas achter mijn rug houd. Ik forceer een glimlach die de teleurstelling moet verbergen die als een steek door me heen gaat. 'Ik ben doodmoe, dus zie ik je morgenochtend,' zeg ik tegen haar. 'Will haalt me om halfacht op.'

Mama zegt niets, maar kijkt ontevreden als ze ziet dat ik het glas van het ladekastje heb gestolen. Haar lippen trillen en haar ogen vernauwen zich iets, maar ze doet net alsof ze niet merkt dat het verdwenen is. In plaats daarvan begint ze traag de kussens op te schudden. Ik loop de kamer uit, trek de deur achter me dicht en laat haar alleen.

In de gang houd ik het wijnglas tegen het licht om het te bekijken. Mijn hand klemt zo hard om het glas dat ik even bang ben dat het zal versplinteren, maar papa onderbreekt me voordat ik nog harder kan knijpen.

Hij leunt tegen de deurpost van de woonkamer en hij kijkt schuldig als hij zegt: 'Geef dat maar aan mij.' Hij recht zijn rug, komt naar me toe, legt zijn hand over de mijne en haalt het glas uit mijn verstarde greep. Het andere glas, dat uit de zitkamer, heeft hij in zijn andere hand.

Papa is te jong om al kaal te zijn en hij is ook te jong om al zoveel rimpels te hebben. Maar hij is kaal en hij hééft veel rimpels en ik haat de verdrietige blik in zijn ogen die hij elke keer heeft als er wéér een glas af te wassen is, omdat die hem nóg ouder maakt. Hij loopt langs me heen naar de donkere keuken en ik blijf staan en wacht op het geluid van de kraan.

Terwijl het water stroomt en papa mama's lippenstift van de glazen wast, staar ik naar het haltafeltje. Er staat een foto op van

papa en mama op hun trouwdag, een foto van mij op mijn eerste dag op de kleuterschool – met afschuwelijke roze elastiekjes in mijn haar – en nóg een lijstje, lichtroze, in het midden, een lijstje dat nooit stoffig wordt omdat mama het minstens twee keer per dag schoonmaakt. Achter het glas zit een kaartje met vijf roze letters erop, in schoonschrift, krullerig. Vijf letters, dat is alles wat we van haar hebben – haar naam, onze enige herinnering aan haar omdat we de tijd niet kregen er meer te maken.

Baby Grace, die we nooit hebben leren kennen, maar die we nooit zullen vergeten.

Daniëlle Hunter mag dan denken dat zij en haar broer me niet interesseren, dat Jaden en zij me niet kunnen schelen, maar dat is niet waar. Ik geef waarschijnlijk meer om hen dan de meeste mensen, maar de waarheid is dat ik bang ben om met hen om te gaan. Bang omdat ik weet hoe groot de impact kan zijn van iemand verliezen, hoeveel verdriet zoiets de nabestaanden doet, hoe het ingrijpt, hoe mensen erdoor veranderen.

Dat weet ik, omdat ik dat hier, bij ons thuis, heb zien gebeuren.

2

Wie ooit heeft verzonnen om maandagochtend het eerste uur natuurkunde in te roosteren, moet een sadistisch trekje hebben. Ik vind natuurkunde leuk, echt, maar niet om acht uur 's morgens en hoewel we vandaag pas beginnen aan de vierde week van dit semester, heb ik er nu al spijt van dat ik voor het hoogste niveau heb gekozen. Uitdrukkingen als 'statisch evenwicht' horen niet zo vroeg gebruikt te worden, als de halve klas nog te moe is om te functioneren.

Ik zit voorovergebogen aan mijn tafeltje en laat mijn hoofd rusten op het huiswerk dat Will vanmorgen op de parkeerplaats nog gauw van me heeft overgeschreven. Ik snap niet waarom dat nodig was. Hij is veel slimmer dan ik ooit zal worden en de enige van ons drieën die van plan is naar een universiteit buiten Colorado te gaan. Holden en ik zullen wel op Colorado State terechtkomen, maar Wills ouders hebben genoeg geld om hem zo ver weg te laten studeren als hij maar van Windsor vandaan wil. Soms zou ik willen dat ik hier ook weg kon.

Ik doe mijn ogen open maar til mijn hoofd niet op. Aan het tafeltje naast me zit Kailee Tucker met één hand te appen op de telefoon in haar schoot, terwijl ze met de andere zogenaamd aantekeningen maakt, die straks natuurlijk onleesbaar zijn. Een tafeltje verder zit Will te kauwen op het uiteinde van een pen, zijn hoofd schuin, terwijl hij aandachtig luistert naar meneer Acker, die voor de zoveelste keer staat te bazelen over de toepassing van de wetten van Newton. Ik voel dat ik vanzelf begin te glimlachen

als ik elke keer dat meneer Acker een nieuwe term gebruikt, zijn wenkbrauwen licht zie fronsen van verwarring. Voor mijn gevoel zit ik al een minuut of tien indringend naar hem te staren als hij het eindelijk doorheeft.

Hij wijst op het bord en trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Waar gaat dit over?’ mimet hij naar me. Ik haal mijn schouders op want het laatste halfuur heb ik niet echt geluisterd. Hij legt zijn pen neer alsof hij het ook opgeeft en schudt zijn haar uit zijn ogen – wat, al is het nog vroeg in de ochtend, al de honderdste keer moet zijn vandaag.

Ik weet nog dat niemand in het eerste jaar geloofde dat Will gewoon een vriend van me was, net zoals niemand geloofde dat Holden niet meer dan een vriend was. Ik móést wel iets hebben met een van beiden, dacht iedereen. Will is leuk met zijn warrige haar, eeuwige grijns en goede gevoel voor humor en Holden is groot, breed en atletisch op een imponerende, broeierige, sexy manier. Compleet tegenovergesteld, dus volgens mijn medeleerlingen kon het niet anders of een van de twee was wel mijn type. Maar nee, ze zijn mijn beste vrienden en het idee dat ik ze anders zou zien dan dat, was echt belachelijk. En daarbij bekende Will in het tweede jaar op een dag in de lunchpauze min of meer dat hij op jongens valt, dus daarmee is het helemaal helder dat er nooit sprake zal zijn van daten.

Dan komt de klas met een schok tot leven omdat de schoolbel gaat. Ik had niet in de gaten dat het eerste uur alweer bijna voorbij was. Wat volgt, is de bekende herrie van stoelen die naar achteren worden geschoven en boeken die bij elkaar worden geraapt, waarna iedereen zich haastig uit de voeten maakt.

‘Volgens mij heb ik de eerste helft van de les gewoon liggen pitten,’ zeg ik tegen Will als we het lokaal uit lopen en op weg gaan naar de kluisjes. We dringen ons geroutineerd door de drukte en springen af en toe opzij om een brugpieper te ontwijken die met grote ogen een beetje verdwaasd door de gangen dwaalt.

Holden staat al tegen de kluisjes geleund op ons te wachten als we daar aankomen. Hij is zo'n type dat net doet of het hem allemaal geen bal uitmaakt. Hij heeft alleen een pen achter zijn oor, alsof het zielig is om met een boek te worden gezien, maar eigenlijk kunnen zijn schoolprestaties hem veel meer schelen dan hij wil toegeven. Waarom hij het belangrijk vindt om de indruk te wekken dat rugby het enige is wat hem interesseert, is mij een raadsel.

'Hoe was natuurkunde?' vraagt hij grijnzend terwijl hij een stap opzij doet zodat ik de cijfercombinatie van mijn kluisje kan intoetsen. Ik werp hem een vuile blik toe, ruk het deurtje open en smijt mijn natuurkundeboek erin. Holden weet heel goed dat we het verschrikkelijk vinden om het eerste uur natuurkunde te hebben en daarom geven Will en ik geen antwoord op zijn vraag.

Ik ruk mijn Spaanse boek uit de stapel en klap mijn kluisdeurtje weer dicht. 'Ik heb het laatste uur vrij,' zeg ik, 'dus ga ik na het derde blok naar huis.'

'En ik heb training,' zegt Holden met een blik op Will.

Wat we eigenlijk bedoelen, is dat hij na school niet op ons hoeft te wachten om ons naar huis te brengen.

Will spert zijn mond zogenaamd verbaasd open. 'Nee! Bedoelen jullie echt dat ik vanmiddag rechtstreeks naar huis mag, zonder jullie chauffeur te spelen? Waaraan heb ik dat te danken?'

We lopen snel naar Wills kluisje zodat hij zijn biologieboek kan pakken en gaan dan allemaal een andere kant op naar onze volgende les. Ik hoef alleen nog maar anderhalf uur Spaans te doorstaan tot ik ze weer zie bij de lunch, maar als ik in mijn eentje naar mijn lokaal loop en onderweg nog wat lippenbalsem opsmeer, zie ik er plotseling enorm tegen op om naar binnen te gaan. Holden en Will zitten niet in deze les, maar iemand anders wel.

Als ik bij het lokaal van mevrouw Hernandez aankom, glip ik, verscholen achter de brede rug van Caleb, die ook in het rugbyteam zit, het lokaal binnen en kijk snel rond. Gelukkig is Daniëlle Hunter er nog niet. Ik ben een beetje op mijn hoede na ons gesprek

van gisteravond, dus ga ik zo snel mogelijk achter in het lokaal in de hoek zitten en tuur met gebogen hoofd zogenaamd enorm geboeid naar de een of andere pagina in mijn boek.

Ik schrik op als even later de bel voor het begin van de les door het lokaal snerpt. Vlak nadat het schrille geluid is gestopt, komt Daniëlle het lokaal in met haar Spaanse lesboek tegen haar borst geklemd. Haar pony hangt voor haar ogen en ik vraag me af of ze er wel iets door kan zien, maar terwijl iedereen gehaast een plek zoekt, loopt ze kalm tussen de tafeltjes door naar de achterste rij en gaat in de hoek het verst van mij vandaan zitten. Ik zit naar haar te staren en dat dringt pas tot me door als ze haar blauwe ogen opslaat en me recht aankijkt. Snel wend ik mijn blik af en stoot van de weeromstuit bijna mijn waterflesje van mijn tafeltje, maar gelukkig kan ik het nog net op tijd opvangen.

Mevrouw Hernandez staat op vanachter haar bureau om ons te verwelkomen en vraagt in het Spaans hoe ons weekend is geweest.

Ik staar naar de achterkant van Calebs hoofd en hoor niet wat ze daarna zegt, omdat ik te veel ben afgeleid door Daniëlles blik, die nog steeds op mij is gericht. Ik voel mijn hart kloppen in een ader in mijn hals en doe mijn uiterste best om haar blik niet te voelen branden, maar dat is onmogelijk.

Wat baal ik er toch van dat ik zo bang ben voor contact met de Hunters. Normaliter ben ik niet zo'n watje. In de jaren dat ik hier op school zit, ben ik nooit bang geweest om mijn mond open te doen: toen ik in de brugklas door de jongens werd gepest met mijn lengte, als leraren mijn proefwerken niet goed hadden nagekeken en volhielden dat ze dat wel hadden gedaan, tegen meiden met wie ik ruzie had. Maar als het om Daniëlle en Jaden Hunter gaat, heb ik de moed niet. Ik kán het gewoon niet. Ik ben bang voor hun pijn, ik durf het niet aan om daarmee te worden geconfronteerd, ik weet niet wat ik ermee aan moet. Mensen met verdriet – mijn kwetsbaarste kant.

De rest van de les lukt het me niet meer om me te concen-

treren. Ik ben best goed in Spaans en vind de lessen van mevrouw Hernandez meestal leuk, maar vandaag gaat alles wat ze zegt langs me heen omdat ik over Daniëlle zit te piekeren. Eerst speel ik met het idee om na de les te proberen iets tegen haar te zeggen, maar ik kan niets bedenken wat zou helpen de gespannen sfeer weg te nemen die sinds gisteravond tussen ons hangt. Dus besluit ik dat toch maar niet te doen. De rest van de tijd vraag ik me af of ze Jaden heeft verteld dat we elkaar tegenkwamen op de toiletten van de Dairy Queen. Ik ben er nog niet achter wat ik nou wil: dat ze dat wel of niet tegen hem heeft gezegd.

Als de bel weer gaat en het tweede uur is afgelopen, sta ik als eerste op, gris mijn spullen zo snel mogelijk bij elkaar en wring me met bonzend hart en mijn ogen strak op de deur gericht langs Caleb. Na de lunchpauze heb ik nog een blok Engelse literatuur en dan kan ik naar huis, dus denk ik dat ik vanaf nu veilig ben.

Als ik bijna bij de deur van het lokaal ben, al zo dichtbij dat ik de zweetgeur ruik die op de gangen hangt, geeft iemand me een duwtje in mijn rug zodat ik ongewild een stap opzij doe. Ik blijf staan om te zien wie dat deed en snap zelf niet dat het me verbaast dat het Danie blijkt te zijn. Ze loopt langs me heen de gang op, blijft na ongeveer een meter staan en kijkt naar me om over haar schouder.

Haar gezicht verraadts niets zoals ze daar staat met haar armen om het boek tegen haar borst. Heel even vertrekken haar lippen alsof ze iets gaat zeggen. Maar dat doet ze niet; ze draait zich om en verdwijnt in de stroom leerlingen die op weg zijn naar de kantine. Ze is echt kwaad op me! Dat zie ik aan haar ogen: die spuwen vuur. Er brandt een diepe woede in haar binnenste.

Ik houd mezelf voor dat ze tegenwoordig op alles en iedereen kwaad is en niet alleen op mij, maar daar voel ik me geen zier beter door. Slechter zelfs, omdat ik me superschuldig voel dat ik er niet voor haar ben geweest en dat wel had moeten zijn, omdat ik zie dat ze overal buiten staat en furieus is op de wereld.

Een jaar geleden krulden we elkaars haren bij haar thuis op haar kamer en probeerden we oogmake-up uit op elkaar en vorig jaar zaten we bij Spaans naast elkaar, in plaats van zo ver mogelijk van elkaar vandaan. We waren vriendinnen. Niet meer, dat is duidelijk.

Op weg naar de kantine voor een lunch met Holden en Will besluit ik dat ik mijn uiterste best ga doen om Daniëlle niet alleen de rest van de dag te ontlopen, maar de hele week. Ik trek het enorme schuldgevoel niet dat me overvalt als ik haar zie. Maar Windsor High is een kleine school in een middelgroot dorp, dus er is nogal wat strategisch denkwerk voor nodig om iemand niet tegen te komen. Tijdens de lunch kijk ik niet om me heen en luister ik maar half naar het gesprek van Holden en Will. Daarna concentreer ik me op de Engelse literatuurles, wat niet heel moeilijk is omdat ik geen van mijn medeleerlingen ken. En als de bel aan het einde van de les oorverdovend door het lokaal schalt, slaak ik een zucht van verlichting omdat mijn schooldag erop zit.

Tegen de tijd dat ik naar mijn kluisje slenter, is het vierde blok al begonnen. Het is stil, de gangen zijn verlaten, het enige wat ik hoor, zijn de gedempte stemmen van de leerkrachten achter de dichte deuren. Ik doe mijn kluisje open en prop de helft van wat erin ligt in mijn tas – ik heb heel veel huiswerk deze week. Ik heb een spiegeltje aan de binnenkant van mijn kluisdeurtje geplakt, dus haal ik nog even een borstel door mijn haar voordat ik naar huis loop. Maar als ik daarna nog een keer een blik in de spiegel werp, zie ik iemand aan komen lopen door de lege gang.

Had ik nou maar niet voor de tweede keer gekeken. Het is Jaden...

Hij komt met zijn handen in zijn zakken en zijn tas over zijn schouder aansjokken. Ik herken onmiddellijk zijn blonde haar – opgeschoren aan de zijkanten en lang en dik bovenop – en zijn brede schouders en gespierde borstkas – hij is tenslotte verdediger in het rugbyteam. Ik vond het altijd heerlijk om met mijn vingers door dat haar van hem te gaan; ik vond het heerlijk om me zo veilig

te voelen in zijn armen als hij me tegen zich aan trok. Ik begin het net allemaal een beetje te vergeten.

Hier in de gangen van de school kom ik hem weleens tegen, maar dan hebben we allebei haast en banen we ons door de meute een weg naar het lokaal waar we de volgende les hebben. Dan buig ik mijn hoofd, staar naar de grond en versnel mijn pas een beetje tot hij voorbij is. Met al die drukte tijdens het wisselen van lokaal kunnen we niet anders dan langs elkaar heen lopen en afstand houden en wordt er niets van me verwacht.

Maar nu zijn we helemaal alleen hier en is het doodstil, nu zijn er geen leerlingen om me achter te verschuilen. Ik voel de spanning in mijn lijf toenemen als ik probeer te doen alsof ik hem niet heb gezien. Maar zijn knalblauwe ogen kijken me recht aan in het spiegeltje. Ik zie dat hij even op zijn onderlip bijt en dan gaat zijn mondhoek omhoog in het scheve lachje dat ik zo goed van hem ken. Zijn ogen zijn net zo blauw als die van zijn zus, misschien zelfs nog blauwer. Hij vertraagt zijn pas, bijna alsof hij heel even overweegt stil te blijven staan en iets tegen me te zeggen. Maar dat doet hij niet. Hij versnelt weer, wendt zijn ogen af en loopt door.

Ik sluit mijn kluisje af, knijp mijn ogen dicht en druk mijn voorhoofd tegen het koele metaal. Er zit een brok in mijn keel. Het enige wat ik in gedachten voor me zie, is die scheve grijns van hem, de grijns waar ik vorig jaar voor viel. Ik staar Jaden na terwijl hij bij me vandaan loopt en in de grote hal verdwijnt. Hij beweegt zich relaxt en zelfverzekerd, zijn haar is in een keurige punt geknipt en zijn nek is glad. Ik betrap mezelf erop dat mijn blik van zijn brede schouders afdwaalt naar de onderkant van zijn rug, waar zijn t-shirt een beetje te strak om zijn lijf spant en verraaft hoe welgevormd zijn lijf is. En dan slaat hij de hoek om en is hij verdwenen, bijna net zo snel als hij opeens in mijn gezichtsveld opdook. De gang is weer verlaten en ik voel me opgelucht.

Vroeger lachte ik terug als Jaden met die scheve grijns van hem naar me lachte.

3

Het is een kwartier lopen van school naar huis en vandaag is dat echt een hele opgave, niet alleen vanwege alle boeken die ik meesleep, maar vooral ook omdat ik loop te piekeren. Ik ben al agressief weggewuifd door een oudere man omdat ik de weg op stapte zonder uit te kijken – blijkbaar ben ik zo afgeleid door de Hunters dat ik een wandelend gevaar vorm.

Die lege blik van Danie gisteren en nu Jaden's scheve glimlach... Ik kan ze niet uit mijn hoofd krijgen. Twee mensen met wie ik vroeger dik bevriend was. En met Jaden was het zelfs meer dan dat. Meer dan een jaar geleden werd ik verliefd op hem. Vanaf het moment dat hij op school in de gang naar me grijnsde nadat hij me de avond ervoor had gekust, was ik verliefd.

Ik snap niet hoe ik ooit heb kunnen denken dat ik dat gevoel kon wegduwen als ik het maar fanatiek genoeg probeerde. Ik snap niet dat ik heb kunnen denken dat ik de Hunters helemaal uit mijn leven kon bannen als ik maar uit hun buurt bleef. Want dat kan ik niet en misschien is het tijd om daarmee te stoppen. Ik denk nog vaak aan die grijns van Jaden die eerste ochtend en hoe mijn hart toen een sprongetje maakte van blijdschap. Ik weet nog steeds hoe zijn lippen op de mijne voelden en ik verlang nog steeds naar een kus van hem, al was het maar één keer.

Jaden en ik waren net zo als alle stelletjes op school die elkaar leuk beginnen te vinden. Er was niets bijzonders aan dat Jaden en ik op elkaar vielen. Ons verhaal was simpel, net zo simpel als dat van anderen: we kenden elkaar omdat we regelmatig bij elkaar in

de klas zaten en gingen graag met elkaar om. Ik vond hem lief maar ook cool, supergrappig en serieus, en ik beseftte dat ik meer voor hem voelde dan alleen vriendschap toen ik merkte dat ik helemaal week werd als ik hem zag. We begonnen elkaar buiten school te zien, alleen wij tweeën, tot onze vriendschap in de zomer langzaam groeide en we meer dan alleen vrienden waren. Het ging vanzelf, op een natuurlijke manier en ik genoot van elk moment dat we samen waren. Ik herinner me nog precies wanneer hij me voor het eerst kuste – op mijn kamer toen hij me hielp met mijn huiswerk – en ik bereidde me al voor op een gesprekje over hoe we verder zouden gaan.

Maar alles veranderde vorig jaar augustus toen ik op een ochtend door Will werd gebeld en het eerste wat hij zei was: ‘Heb je het al gehoord?’

Jaden en ik hebben nooit meer een woord met elkaar gewisseld sinds die dag. Het eerste halfjaar daarna kwam de Hunter-tweeling niet naar school en toen ze weer terug waren, durfde ik niet eens naar hen te kijken. Ik had geen idee wat ik tegen hen zou moeten zeggen, hoe ik me moest gedragen in hun bijzijn en wilde niet over hen nadenken omdat ik dan misselijk werd. Het enige wat ik me steeds afvroeg, was of ze het aankonden of niet, en zo ja, hoe dan? Ik weet maar al te goed hoe verdriet je hart kan breken.

Somber loop ik ons doodlopende straatje in en versnel mijn pas omdat ik thuis wil zijn en tot rust wil komen. Als ik de deur open doe en naar binnen stap, gooi ik mijn tas tot halverwege de gang. Het is stil in huis, doods en kil. Papa werkt in lange, wisselende diensten en mama komt om een uur of vier uur thuis van haar werk bij de plaatselijke tandartspraktijk. Daar zit ze een paar dagen per week achter de receptie. Vroeger stond ze voor de kleutergroep, maar dat doet ze niet meer. Ze is nooit teruggegaan.

Zolang zij allebei aan het werk zijn, heb ik het huis voor mezelf, totdat ik zelf aan het werk moet. Over een paar uur moet ik beginnen bij de Summit, een amusementscomplex aan de rand

van Windsor. Ik werk er nu langer dan een jaar en meestal vind ik het wel leuk. Ik heb geld nodig voor een eigen auto. En voor de universiteit. Bah.

De keuken is niet opgeruimd na het ontbijt, dus voordat ik ga zitten en aan iets anders begin, ruim ik de tafel af en zet alles lukraak in de vaatwasser. Het kost me maar een paar minuten; ik ben een prof geworden in het huishouden, hoewel niet uit vrije wil. Als ik tijd heb, zoals nu, doe ik mijn best om op te ruimen, want als ik het niet doe, doet niemand het. Papa is altijd aan het werk en mama is op het moment niet in de stemming. Dat is ze al een tijd niet, dus is het veel eenvoudiger om het haar wat gemakkelijker te maken en te helpen als ik kan. Soms vraag ik me af of ze denkt dat de was zich tegenwoordig vanzelf opvouwt en de borden zichzelf afwassen of het gewoon helemaal niet opmerkt, omdat ze er nooit iets over laat blijken. Ik doe het al zoveel jaren dat ik er niet meer bij nadenk. Ik haal de stofzuiger snel door de gang en laat me dan op de bank vallen met mijn huiswerk Spaans en een doosje aardbeien, waar ik er af en toe eentje van neem terwijl mijn aandacht van mijn huiswerk naar de televisie en weer terug gaat.

Ik vind het fijn om het huis voor mezelf te hebben. Het betekent dat mama iets buiten de deur doet en als dat zo is, hangt ze niet hier rond met een glas wijn in haar hand. Dat doet ze alleen achter gesloten deuren.

Ik concentreer me op mijn huiswerk en wacht tot halfvier om Will de kans te geven naar huis te rijden voordat ik hem bel. Holden is aan het trainen, maar zelfs als dat niet zo was, zou hij waarschijnlijk niet opnemen. Hij is zo iemand die alleen appt en verder niets, dus heb je niks aan hem als je een goede roddel hebt die te leuk is om niet live te vertellen of even wilt schelden omdat je te boos bent om het te typen. Maar Will neemt al na de tweede keer overgaan op.

‘Ik wilde je net bellen,’ zegt hij meteen. ‘Ik reed naar huis en

dacht... Je hebt me nog steeds niet verteld welke kleur jurk je aantrekt.'

'Wat?' vraag ik met mijn mond vol aardbeien terwijl ik de televisie op pauze zet.

'*Homecoming*,' legt hij uit. 'Mijn strikje. Welke kleur moet dat zijn?'

O ja! Volgend weekend is het homecoming, de traditionele viering van het begin van het schooljaar en het sportseizoen. Hoewel Holden helemaal opgewonden is over de wedstrijd van vrijdagavond, verheugen Will en ik ons veel meer op het bal de avond erna. Will en ik gaan altijd samen en Holden vraagt meestal een of ander meisje dat hij op dat moment 'lekker' vindt. Volgens mij wordt het dit jaar een van de majorettes. Ik slik de aardbeien door en zeg: 'Blauw.'

'Kun je iets specifieker zijn?'

'Donkerblauw,' zeg ik en ik zie de jurk voor me die in een plastic hoes in de hoek van mijn kast hangt. Hij is van chiffonzijde en komt tot mijn knieën, met heel veel strassteentjes op het lijfje. Mama vond hem maar niks toen ik ermee thuiskwam. Veel te bloot, zei ze afkeurend toen ik hem aanhad en door de gang werfelde, maar dat was waarschijnlijk door de wijn. 'Kobaltblauw of zoiets.'

'Kobaltblauw?' herhaalt Will. Hij is even stil en vraagt dan: 'O... Wat is het nou, donkerblauw of kobalt?'

'Eh... ' Ik knipper een paar keer met mijn ogen om me te concentreren en schud mijn hoofd voor ik zeg: 'Kobalt.'

'Oké!' zegt Will. Het is even stil voordat hij vraagt: 'Alles goed verder? Je klinkt een beetje... afwezig.'

'Ja, alles goed,' stel ik hem gerust – hoewel dat eigenlijk niet waar is. Ik ben de hele dag al enorm afgeleid, veel meer dan normaal.

'Oké,' zegt Will. 'Waar belde je voor?'

Als hij het vraagt, besef ik dat ik daar eigenlijk geen antwoord

op heb, behalve dan dat ik genoeg had van woordjes in het Spaans opschrijven, de dramatiek en de zielige verhalen bij Jerry Springer zat was, en ik ziek werd van elke keer maar weer die scheve grijns van Jaden voor me zien. Dat laatste is het enige waaraan ik dacht op weg naar huis en tijdens het opruimen en stofzuigen hier en wat nog steeds in mijn hoofd zit. Jaden Hunter en die verdomde scheve lach van hem. Ik begrijp niet hoe hij het na alles nog voor elkaar krijgt om naar mij te lachen. Ik kan me niet eens voorstellen dat hij überhaupt nog kan lachen, maar hij doet het altijd. Hij grijnst als hij over het veld rent tijdens een wedstrijd. Hij grijnst als zijn vrienden zitten te dollen tijdens de lunchpauze. En hij grijnst zelfs als hij mij ziet, hoewel hij daar geen enkele reden toe heeft.

‘Niks,’ zeg ik tegen Will.

Het is iets over halfvier als mama thuiskomt van haar werk. Ik zit in de keuken op haar te wachten, klaar om naar mijn eigen werk te gaan. Het rode poloshirt dat ik aan moet, is niet het meest aantrekkelijke uniform omdat de kleur me niet staat, maar het kan erger. Bij de Summit hoef je tenminste niet zo’n stom kapje op. Ik heb me opnieuw opgemaakt, een halve fles parfum opgespoten en mijn haar vastgemaakt in een hoge paardenstaart voor het geval ik vanavond bij de restaurantploeg word ingedeeld. Het liefst zit ik achter de scankassa en ik heb een hekel aan tafels afruimen, maar ik doe het toch omdat ik het geld nodig heb. Dus ben ik ingewerkt en inzetbaar op verschillende plekken en draai ik vijf diensten per week.

‘Alsjeblieft,’ zegt mama als ze de keuken binnenkomt en haar autosleutels naar me toe gooit. Ik vang ze met één hand maar blijf even naar haar zitten kijken terwijl ze haar vest uittrekt en koffiezet. ‘Wil je nog een kop voor je gaat?’

Ik schud mijn hoofd en kijk naar haar trage bewegingen terwijl de geur van koffie de keuken vult. Ze opent de koelkast om te zien wat erin staat. Dan kijkt ze in de vriezer en de keukenkastjes en

slaakt een zucht. ‘Denk je dat papa het erg vindt als ik iets bestel?’

‘Nee,’ lieg ik. Mama kan goed koken en haar lasagne is om van te watertanden, maar soms heeft ze gewoon geen energie. Als ze voorstelt om eten te laten bezorgen, betekent het meestal dat ze moeite heeft om de dag door te komen.

‘Oké, dan bestel ik iets,’ zegt ze. Ze keert zich om naar de kof-fiepot en schenkt een kop voor zichzelf in terwijl ze afwezig naar onze kleine achtertuin tuurt. Het gras is veel te lang en zit vol kale plekken, maar papa heeft tegenwoordig weinig tijd om het te maaien.

Met mama’s autosleutels in mijn hand sta ik op. Ik kan niet even blijven kletsen, want dan kom ik te laat. ‘Ik ben tegen elfen thuis,’ zeg ik en ik pak mijn jas die over een keukenstoel hangt. Mama zegt niets meer, maar zodra ik de voordeur uit loop, hoor ik dat ze haar koffie weggooit in de gootsteen. Er gaat een steek van teleurstelling door me heen omdat ik precies weet wat ze nu gaat doen: wijn inschenken. Teruggaan om haar op andere gedachten te brengen kan niet, dus trek ik de voordeur haastig achter me dicht en probeer te negeren wat ik heb gehoord. Dat doet papa meestal ook, zijn ogen sluiten voor dingen die hij te lastig vindt, dus dat heb ik van hem.

Mama’s oude Prius staat op de oprit. Ik ga achter het stuur zitten en rijd achteruit ons rustige doodlopende straatje uit. Windsor is klein en de ongeveer twintigduizend inwoners wonen verspreid over een paar wijken om het centrum heen. De rit naar de Summit gaat over landweggetjes en langs uitgestrekte velden en duurt ongeveer een kwartier. Er valt niet meer te zien dan groene velden die zich eindeloos uitstrekken, maar ik houd ervan om naar mijn werk te rijden als het nog licht is, vooral omdat je dan op een heldere dag de Rocky Mountains in de verte kunt zien liggen. Die achtergrond maakt Colorado net wat bijzonderder dan andere staten.

Ik parkeer mama’s auto achter op de parkeerplaats van de Summit en klok net voor vijven in, waarna ik op zoek ga naar Lynsey,

mijn leidinggevende, die me voor vandaag heeft ingedeeld achter de balie van de bowlingbaan. Doordeweeks is het daar meestal veel rustiger dan in het weekend, maar vanavond is er een verjaardagspartijtje met een grote groep kinderen, dus is het idioot druk.

Ik sta net de schoenen in te spuiten met geurvretter – met mijn kin op mijn borst en mijn t-shirt over mijn mond tegen de stank – als er iemand met zijn hand op de balie slaat om mijn aandacht te krijgen.

‘Maat vijfenveertig,’ hoor ik die persoon voor de grap zeggen. Ik herken de stem onmiddellijk, vooral aan het arrogante, irritante toontje.

Ik ruk mijn shirt weg van mijn mond en draai me om. Hij staat achteloos tegen de balie geleund met een zelfgenoegzaam lachje op zijn gezicht mijn reactie af te wachten.

‘O! Hé, Darren!’ zeg ik nonchalant terwijl ik de schoenen die naast hem staan terugzet op hun plek op de planken aan de muur achter me. Ik mag Darren, echt. We kunnen het best goed vinden, maar soms heb ik gewoon de puf niet om met hem om te gaan. Ik vind zijn nonchalante houding niet meer zo aantrekkelijk als een tijd geleden en hij kan nogal overheersend zijn. ‘Wat doe jij in Windsor?’

‘Wie komt er nou niet graag terug naar ons goeie ouwe dorp?’ vraagt hij met een brede grijns op – vermoed ik – sarcastische toon. Hij leunt over de balie en buigt zich dichterbij me toe in een poging mijn volledige aandacht te krijgen. ‘En...’ gaat hij verder, ‘ik wilde jou zien. Ik dacht wel dat je hier zou zijn.’

‘Ja, ik ben hier altijd,’ grap ik en ik rol met mijn ogen, waarna ik de laatste paar schoenen op hun plek zet en me naar hem toe buig. Met mijn handen op de rand van de balie zeg ik: ‘Je kunt niet zomaar langskomen om te kletsen als ik aan het werk ben...’

‘Ik mis je gewoon, Kenz, dat is het,’ bekent Darren zacht en hij lijkt teleurgesteld dat zijn verrassingsbezoekje blijkbaar niet echt gewaardeerd wordt. Waarom blijft hij steeds zonder enige

aankondiging opduiken? Het is gênant en ik weet niet goed wat ik moet zeggen, dus draai ik me weer om en ga de schoenen nog maar eens op maat zetten.

Eerder dit jaar hadden Darren en ik iets. Meer dan een halfjaar zelfs. Hij was eerstejaars op de Colorado State-universiteit en ik zat nog op de middelbare school en viel op zijn zelfvertrouwen en het kuiltje in zijn linkerwang en de 'goedemorgen'-appjes die hij me elke dag stuurde. Meestal gedraagt hij zich als een zelfingenomen klootzak, maar nooit tegen mij. Ik mocht van mijn ouders zelfs in de weekends bij hem in zijn kleine kamertje op de campus in Fort Collins logeren. Ik vond het superleuk om met Darren om te gaan, we hadden veel lol als we samen waren en het maakte het ook gemakkelijker voor me om uit de buurt van Jaden te blijven. Darren zorgde ervoor dat ik aan iets anders kon denken dan de Hunters en me niet verteerd voelde door schuld.

Maar na zes maanden drong het tot me door dat het geen zin had en ik Darrens tijd verspilde. Ik was niet verliefd op hem en hij wel op mij, en ik wist dat ik dat ook nooit zou worden. Want in mijn achterhoofd bleven mijn gevoelens voor Jaden spelen. Darren lachte niet zoals Jaden, Darren zag er niet zo uit als Jaden. Elk moment met Darren stelde ik me voor hoe dat met Jaden zou zijn. Dus afgelopen mei heb ik het uitgemaakt met Darren omdat dat beter was voor ons allebei. Maar tot die conclusie is hij zelf nog niet gekomen.

'Darren,' zeg ik op vastberaden toon. 'Kan dit een andere keer? Er staan klanten te wachten.'

Met ingezakte schouders en omlaaggetrokken mondhoeken doet Darren zuchtend een stap opzij, maar hij vertrekt niet, zie ik helaas uit mijn ooghoeken. Hij wacht tot ik bowlingschoenen voor het stel heb geregeld en zodra ze zich omdraaien en mijn professionele glimlach nog maar nauwelijks van mijn gezicht is verdwenen, staat hij alweer voor mijn neus.

'Kenz,' zegt hij, deze keer nadrukkelijker, wanhopiger. 'Ik meen

het. Ik mis je. Ik mis je verdomme heel erg!’ Hij buigt zijn hoofd, staart naar mijn handen en fluistert: ‘We hadden het super samen. Dat weet je toch!’

Ik haal mijn schouders op. Oké, het wás leuk, maar alleen soms. Ik vond hem vaak te plakkerig, te geobsedeerd, tot ik er niet meer tegen kon. Ik kon hem niet al mijn tijd geven en ook niet mijn hele hart, dus waren we niet voor elkaar bestemd. ‘Het spijt me, Darren.’

Darren kreunt binnensmonds, haalt zijn hand door zijn haar, doet een stap naar achteren en kijkt nog één keer naar me op. Hij heeft een bobbel op zijn neus omdat hij die bij een vechtpartij lang geleden op de middelbare school heeft gebroken en die vond ik altijd zo schattig toen ik mezelf nog probeerde wijs te maken dat ik gek op hem was.

‘Ik blijf het proberen,’ kondigt hij op gedempte toon aan terwijl hij over de balie naar me toe leunt. Hij kijkt me diep in de ogen, zijn gezicht maar een paar centimeter van dat van mij, en werpt me een gespannen lachje toe. Dan draait hij zich om en loopt weg langs de bowlingbaan.

Darren wil het dan wel blijven proberen en niet ophouden, maar ik wil echt, écht dat hij dat wel doet.